

fige strax, de maatte have et nyt Møde. Dette blev saa berammet, for at de kunde tale nærmere om Sagen, til Tirsdag den 31te Kl. 11, men saa indtraf det beklagelige Tilfælde, at Folkethinget samme Dag skulde have Møde Kl. 11, og saa blev der intet Møde af paa den Tid, men det næste Møde blev sat til Kl. 8 om Aftenen. Vi mødte med vore Vædringsforslag trykte og formulerede, medens Vænstre ikke havde faaet deres endelig færdige, de kom med en kort Anthydning om, hvad de muligen vilde, medens vi erklærede os rede til strax at forhandle Sagen. De sagde, at det var dem ikke muligt, Mødet maatte udsættes paa aldeles ubestemt Tid. Det var den 31te Marts, den sidste Dag, og intet Møde til den næste Dag. Jeg veed nu ikke, om det med Joie kan siges, at vi vilde have en provisorisk Finantslov, og at det var de Andre, der arbejdede Alt, hvad de kunde, for at forhindre det. Det var kun disse Bemærkninger, jeg har villet fremsætte om dette Punkt, fordi jeg tror, at Landstthinget har gjort Alt, hvad det kunde, for at faae Finantsloven færdig. Nu er der bleven indvendt, hvad der ogsaa er fremkommet under den Forhandling, der i disse Dage har fundet Sted i det andet Thing, at der ingen Grund var for os til at tage saa strængt paa Finantsloven, det var en fortræffelig Finantslov, der forelaa. Vi her i Landstthinget havde ikke den Mening, det kan man altsaa ikke faae nogen Afgjørelse paa, det ene Thing fandt, at den var god, det Andet, at den ikke var god. Landstthinget havde de to tidligere Aar haft Leilighed til at sige, at det fandt Finantslovene utilfredsstillende, og det havde klart og tydeligt fremhævet de Punkter, hvor det fandt dem utilfredsstillende. Det andet Thing tog ikke det mindste Hensyn til vore Bemærkninger, skjøndt det 2—3 Gange blev gjentaget: vi kunne ikke gaa ind derpaa. Det oplyses nu, at der er bevilget saa og saa mange Millioner, og sammenlignet med, hvad der blev bevilget for 30 Aar siden, vilde det sige, at der nu er bevilget det Tredobbelte, tror jeg, af, hvad der den Gang blev bevilget. Dertil skal jeg ikke blot kortelig gjøre den Bemærkning, som jo ligger nær, at Forholdene forandre sig, at hvad der for 30 Aar siden kunde være nogenlunde passende, ikke passer nu, og selv om man iøvrigt vil betvivle det, saa stige jo Priserne, Fordringerne osv. Jeg skal imidlertid her tillade mig at henlede Opmærksomheden paa en Ting, som det forekommer mig, at Flertallet i det andet Thing ikke kan faae Die paa, og som

det undrer mig, at det ikke kan se. Det dreier sig virkelig ikke om de mange Millioner, Striden staar næsten overalt paa rene Ubetheligheder, idet Landstthinget gjentagne Gange har ønsket smaa Summer til Et eller Andet. Man skulde jo tro, at naar Folkething og Landstthing, for at Finantsloven skal kunne udførelse, skulle blive enige, kunde man gjerne vinde Entigheden ved, at Folkethinget samtykkede i disse smaa Fordringer, men tværtimod, naar vi havde været saa driftige at bede, jeg vil sige, blot om nogle enkelte Kroner, vilde Intet være visere, end at dem fik vi ikke. Det er ikke Millionerne, der er noget i Veien med, men kun den Sort Smaating. Det andet Thing synes ikke at lægge Mærke til, hvilken Betydning det har, at det nægter selv mindre Summer. Det har tidligere været fremhævet, at det ikke er nok, at man bevilger Millioner til Søforterne, naar man saa efter 20 Aars Forløb nægter et forholdsvis ubetheligt Beløb, for at Forterne, der have staaet saa længe, kunne blive satte i en saadan Stand, at de passer til, hvad de skulle, saa de kunne gjøre Gjældst. Det er ikke det, at de nægte Millionerne, der bevirker Strid imellem os, men det er det, at de nægte de Bagateller, der hører med til, at f. Ex. Forterne kunne blive brugbare. Paa samme Maade gaar det med mangfoldige andre Ting. Man bevilger betydelige Beløb til Opførelsen af Bygninger, ja endog til nye Skibes Erhvervelse og Bygning, men dreier det sig om at holde dem vedlige for at forebygge, at de ikke tilintetgøres, saa nægter man det ubetheligste Beløb. Det er det, som vi kalde Udselthed, og som vi maa modsætte os saa stærkt som muligt, det kunne vi ikke finde os i. Man har, med nogen Joie, saa ofte ironiseret over, at man bevilgede store Summer til Anskaffelse af Kanoner, og at man saa bagefter nægtede Penge til Krudt og Kugler. Vi kunne ikke finde os i den Slags Diskussioner, som man tidligere i alt Fald tilnærmelsesvis med Sandhed har fremstillet paa forskjellig Maade. Der er f. Ex. en Fremstilling, der ligger en Del Aar tilbage, hvor man tænkte sig, hvorledes Folkethinget om mange Aar vilde diskutere en Sag i Henhold til den Diskussion, der den Gang fandt Sted. Jeg mindes, at man fingerede i en saadan Diskussion, at Folkethingets Formand var bleven Krigsminister, og at han saa forlangte at faae en Kanon til en flydende Bævt, som var bleven bevilget det foregaaende Aar. Dette vakte den største Opposition, idet man sagde: Der kan man se, hvorledes det virker, naar man er bleven Minister, men vi skulle ikke derfor lade os gaa paa, vi ville ikke indlade os paa